

Na posl. br. P-418/2024

TRGOVAČKOM SUDU U RIJECI

za

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Pravna stvar:

Tužiteljica: IRENA LUŠIČIĆ, vl. Ordinacije dentalne medicine Irena Lušićić, Rijeka,
Turkovo 1, OIB: 07022645228, zastupana po punomoćniku Hrvoju Vukiću,
odvjetniku u Rijeci

Tuženik: AVANGARD GRADNJA d.o.o., u stečaju, Rijeka, Zvonimirova 3/3
OIB 43639231123, zastupan po punomoćnici Ingrid Roce Hrastić,
odvjetnici u Rovinju

Radi: zaključenja ugovora i naknade štete

----- ŽALBA TUŽENIKA -----
protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci
posl.br. P-418/2024-15 od 3. travnja 2025.

I Tuženik izjavljuje žalbu na presudu Trgovačkog suda u Rijeci, posl.br. P-418/2024-15 od 3. travnja 2025., u cijelosti, zbog pogrešne primjene materijalnog prava, kako slijedi:

Prvostupanjski sud je usvojio tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti, u bitnom nalažući tuženiku da sa tužiteljicom zaključi ugovor o kupoprodaji nekretnine po kojem će tužiteljica za nekretninu platiti kupoprodajnu cijenu od 95.000,00 eura umanjenu za iznos kapare koju je platila i prijavila u stečajni postupak koji se vodi nad tuženikom, odnosno po kojem će ugovoru za nekretninu platiti 76.000,00 eura.

Iz dokumentacije u spisu predmeta je razvidno:

U stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom tužiteljica je stečajnom upravitelju prijavila tražbinu dvostruke kapare s osnove Predugovora o kupoprodaji nekretnine od 25. siječnja 2022. (dalje: Predugovor), dana 21. ožujka 2022.

Na ispitnom ročištu održanom na Trgovačkom sudu u Rijeci 22. travnja 2022. stečajni upravitelj tuženika je prijavljenu tražbinu tužiteljice priznao, sukladno sudskoj praksi, u umanjenom iznosu od 18.986,30 eur, kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda.

Trgovački je sud u Rijeci zatim rješenjem posl. br. 15 St-428/2021-33 od 25. travnja 2022. tražbinu tužiteljice u iznosu od 18.986,30 eur utvrdio kao tražbinu drugog višeg isplatnog

reda. Na navedeno rješenje tužiteljica nije izjavila žalbu, te je rješenje steklo svojstvo pravomoćnosti.

Tužiteljica je podnijela tužbu u ovom predmetu 22. srpnja 2024., u bitnom tražeći da za predmetnu nekretninu plati kupoprodajnu cijenu umanjenu za iznos kapare koju je platila i prijavila u stečajni postupak koji se vodi nad tuženikom, odnosno da za nekretninu plati samo 76.000,00 eura umjesto 95.000,00 eura

Odredbom čl. 11. st. 2. Stečajnog zakona propisano je: „Predstečajni i stečajni postupci su hitni.“, te je odredbom čl. 273. st. 1. Stečajnog zakona propisano: „Namirenje vjerovnika provodi se prema priljevu gotova novca..“

Temeljem navedenih zakonskih odredbi, stečajni upravitelj tuženika je, odmah po primitku novčanih sredstava dovoljnih za namirenje stečajnih vjerovnika, izradio Diobeni popis kojim je odredio isplatu potraživanja stečajnih vjerovnika, među kojima i potraživanja tužiteljice s osnove povrata kapare prijavljenog i utvrđenog u stečajnom postupku u iznosu od 18.986,30 eura.

Tužiteljica je, kao stečajni vjerovnik tuženika, bila upoznata sa predmetnim Diobenim popisom te na Diobeni popis nije izjavila prigovor, čime je ustrajala sa svojim zahtjevom za isplatu povrata kapare navedenim u njezinoj prijavi tražbine.

Navedeno je razvidno i iz podneska tužiteljice od 5. prosinca 2024, u spisu predmeta, u kojem navodi: „Također, vjerovnik izvješćuje naslovni sud i stečajnog upravitelja o tome kako je upoznat sa prijedlogom stečajnog upravitelja o djelomičnoj diobi i rješenjem naslovnog suda St-428/2021-66 od dana 23.09.2024. godine. Vjerovnik izvješćuje naslovni sud kako □ NEĆE pisati žalbu protiv toga rješenja“.

Po pravomoćnosti Diobenog popisa, te uz suglasnost stečajnog suca danim rješenjem Trgovačkog suda z Rijeci posl. br. St-428/2021-66 od 23. rujna 2024, tuženik je isplatio tužiteljici iznos od 18.986,30 eura s osnove povrata kapare, 25. listopada 2024., dakle prije pripremnog ročišta koje je u ovom parničnom postupku održano 17. prosinca 2024.

O navedenoj isplati tužiteljičinog potraživanja s osnove povrata kapare tuženik je obavijestio sud u ovom parničnom postupku podneskom od 4. prosinca 2024., također prije pripremnog ročišta održanog u ovom postupku 17. prosinca 2024.

Primitak navedenog iznosa tužiteljica je potvrdila u podnesku od 5. prosinca 2024., gdje je navela: „tuženik je zaista isplatio tužiteljici iznos od 18.986,30 EUR“.

Dakle, stečajni upravitelj tuženika je isplatom tražbine tužiteljice s osnove povrata kapare prijavljene i utvrđene u stečajnom postupku izvršio svoju obvezu propisanu navedenim odredbama Stečajnog zakona, kojima je određeno da je dužan provesti isplatu tražbina stečajnih vjerovnika odmah po primitku potrebnih novčanih sredstava.

Međutim, prvostupanjski sud u pobijanoj presudi navodi da: „...činjenica povrata kapare,... nije od utjecaja na osnovanost tužbenog zahtjeva tužiteljice jer je do predmetne isplate izvršenog od strane tuženika po osnovi prijave novčanog potraživanja tužiteljice došlo nakon podnošenja predmetne tužbe kojom se traži zaključenje kupoprodajnog ugovora.“

Navedena tvrdnja prvostupanjskog suda nema nikakvog uporišta u pozitivnim propisima Republike Hrvatske.

Tuženik ističe da, osim što postoji zakonska obveza stečajnog upravitelja za isplatu potraživanja stečajnih vjerovnika temeljem navedenih odredbi čl. 11. st. 2. i čl. 273. st. 1. Stečajnog zakona, ne postoji nikakva zakonska odredba niti sudska odluka koja bi stečajnom upravitelju tuženika zabranjivala isplatu potraživanja tužiteljice kao stečajnog vjerovnika.

Dodatno se ističe da nigdje nije pripisano da bi podnošenje tužbe kao u ovom parničnom postupku imalo značaj zabrane stečajnom upravitelju tuženika isplate tužiteljčinog potraživanja priznatog i utvrđenog u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom.

Iako je od tuženika primila iznos od 18.986,30 eura s osnove povrata kapare, tužiteljica je u ovom parničnom postupku i nadalje, sve do zaključenja glavne rasprave, ustrajala sa svojim tužbenim zahtjevom da tuženiku za predmetnu nekretninu plati kupoprodajnu cijenu umanjenu za iznos kapare, odnosno da plati samo 76.000,00 eur umjesto 95.000,00 eur, a prvostupanjski sud je pogrešno takav tužbeni zahtjev usvojio.

Pošto sud nije ovlašten sam zadirati u tužbeni zahtjev jer bi na taj način istog prekoračio i učinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka, prvostupanjski sud je tužbeni zahtjev trebao odbiti.

Dodatno, prvostupanjski sud pogrešno tvrdi da se tuženik nije očitovao o isplati kapare tužiteljici, a koja je isplaćena u listopadu 2024.

Jer, kao što je razvidno iz spisa predmeta, tuženik se u tijeku postupka očitovao o kapari i isplati kapare, počevši od navoda iz odgovora na tužbu pa nadalje, te je dostavio sudu i dokaze na te okolnosti.

Temeljem navedenog, tuženik predlaže da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske preinači presudu Trgovačkog suda u Rijeci posl.br. P-418/2024-15 od 3. travnja 2025. tako da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti i naloži tužiteljici da naknadi tuženiku parnični trošak prema troškovniku tuženika predanom na ročištu od 24. veljače 2025., uvećano za trošak sastava ove žalbe u iznosu od 1.787,50 eur i trošak sudske pristojbe za žalbu u iznosu od 663,61 eur.

II Podredno, za slučaj da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske ne usvoji žalbeni razlog iz prethodne točke, tuženik pod ovom točkom žalbe također pobija označenu presudu u cijelosti zbog pogrešne primjene materijalnog prava, sada iz slijedećih razloga:

1.) Prvostupanjski je sud pogrešno primijenio odredbu čl. 304. st. 2. ZOO-a kada je smatrao da tužiteljica prijavom tražbine u stečajnom postupku nije iskoristila pravo propisano tom odredbom, već da je samo došlo do zakašnjenja u ispunjenu Predugovora, te da isti nije raskinut.

Naime, u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom, tužiteljica je prijavila tražbinu s osnove isplate dvostruke kapare, a u prijavi nije navela da tražbinu prijavljuje uvjetno, niti je navela koji je uvjet za priznanje i isplatu njezine tražbine.

Napomena tužiteljice u prijavi tražbine da je zainteresirana za kupnju nekretnine ne znači da je njezina tražbina prijavljena uvjetno.

Kao što je razvidno iz prijave tražbine, tužiteljica je zatražila isplatu dvostruke kapare, iz razloga, kao što je navela, „što je izvjesno da se neće pristupiti sklapanju glavnog ugovora zbog okolnosti na strani prodavatelja“, znači temeljem odredbe čl. 181. st. 2. Stečajnog zakona i čl. 304. st. 2 ZOO-a.

Stečajni upravitelj tuženika je prijavljenu tražbinu tužiteljice na ispitnom ročištu i priznao kao bezuvjetnu (sukladno sudskoj praksi u umanjenom iznosu od 18.986,30 eur), također, sukladno navodima iz tužiteljčine prijave tražbine, ne navodeći nikakav uvjet za priznanje i isplatu te tražbine jer uvjet nije bio naveden u prijavi tražbine.

Trgovački je sud u Rijeci zatim rješenjem posl. br. 15 St-428/2021-33 od 25. travnja 2022. tražbinu tužiteljice u iznosu od 18.986,30 eur također utvrdio kao bezuvjetnu, ne navodeći

nikakav uvjet za priznanje i isplatu te tražbine. Time već postoji pravomoćna sudska odluka kojom je odlučeno da je prijava tražbine tužiteljice bezuvjetna.

Dakle, sukladno odredbi čl. 304. st. 2 ZOO-a, tužiteljica je od tuženika, kao strane odgovorne za neispunjenje Predugovora, prijavom tražbine u stečajni postupak zatražila vraćanje dvostrukog iznosa kapare, a ne ispunjenje Predugovora ili vraćanje kapare i naknadu štete.

Time je tužiteljica ostvarila svoje pravo na izbor propisan odredbom čl. 304. st. 2. ZOO-a, te se ujedno odrekla prava da traži ispunjenje Predugovora, kao i prava da traži naknadu štete, jer su njezina prava navedenom odredbom propisana alternativno, a ne kumulativno.

Zato se prijava tražbine tužiteljice ima smatrati raskidom Predugovora, a ne zakašnjenjem kako prvostupanijski sud pogrešno smatra.

Uslijed pogrešne primjene odredbe čl. 304. st. 2. ZOO-a, nepravilan je i zaključak prvostupanijskog suda da se tužiteljica prijavom potraživanja dvostruke kapare nastojala samo zaštititi od posljedica neprijavlivanja iste.

Tužiteljica se nije imala od čega štititi jer je umjesto podnošenja predmetne prijave tražbine s osnove dvostruke kapare mogla, a i trebala, ukoliko je htjela realizirati sklapanje glavnog ugovora o kupoprodaji nekretnine, temeljem čl. 304. st. 2 ZOO-a od tuženika tražiti samo sklapanje glavnog ugovora i bez da tuženik izvrši obveze iz Predugovora, koje obveze nisu niti značajne.

Time je razvidno da je tužiteljica bezuvjetnom prijavom tražbine u stečajni postupak ostvarila svoje pravo na izbor zbog neispunjenja Predugovora temeljem odredbe čl. 304. st. 2. ZOO-a.

Ne postoji pravni osnov temeljem kojeg bi tužiteljica mogla tražiti povrat dvostruke kapare i potom još i sklapanje glavnog ugovora, jer je to protivno odredbama ZOO-a.

Radi se o neskladu koji je u suprotnosti sa prijašnjim ponašanjem ovlaštenika nekog prava (načelo *Venire contra factum proprium*) kao i o nedostatku pravnog interesa tužiteljice za podnošenje takve tužbe.

Prvostupanijski sud je pogrešno primijenio i odredbu čl. 181. Stečajnog zakona smatrajući da je stečajni upravitelj temeljem navedene odredbe mogao raskinuti predmetni Predugovor, a što da nije učinio.

Jer odredbe čl. 181. Stečajnog zakona ne daju stečajnom upravitelju pravo na raskid Predugovora, već samo pravo na ispunjenje ili traženje ispunjenja od druge ugovorne strane.

Stoga, suprotno mišljenju prvostupanijskog suda, stečajni upravitelj tuženika jeste postupio prema odredbi čl. 181. st. 2. Stečajnog zakona kada je u telefonskom razgovoru rekao punomoćnici tužiteljice da je sasvim izvjesno da tuženik u stečaju neće ispuniti uvjete iz Predugovora, čime je odbio ispunjenje.

Navedeno potvrđuje i navod tužiteljice iz prijave tražbine u kojoj navodi da prijavu podnosi iz razloga: „...što je izvjesno da se neće pristupiti sklapanju glavnog ugovora zbog okolnosti na strani prodavatelja“, što je tužiteljica mogla saznati jedino od stečajnog upravitelja tuženika.

Time je u vrijeme održavanja izvještajnog ročišta u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom, 22. travnja 2022., Predugovor već bio raskinut, pa zato odluke stečajnih vjerovnika donesene na izvještajnom ročištu nisu niti donijete temeljem Predugovora, već temeljem prijedloga Andreja Rakipova i odredbi Stečajnog zakona o unovčenju imovine.

Odlukama donesenim na izvještajnom ročištu stečajni vjerovnici su na točno određeni rok dali stečajnom upravitelju ovlaštenje da, pod uvjetom da se ispune taksativno navedeni uvjeti, sa tužiteljicom sklopi ugovor o kupoprodaji predmetne nekretnine, a sve uvjete obvezao se ispuniti samo Andrej Rakipov, na svoj trošak, a ne tuženik.

Nakon što je u svibnju 2024. predmetna nekretnina etažirana i ishođena uporabna dozvola, stečajni upravitelj tuženika više nije bio ovlašten sklopiti ugovor o kupoprodaji nekretnine sa tužiteljicom, jer mu je ovlaštenje za sklapanje ugovora bilo isteklo 30. rujna 2022.

Stečajni upravitelj je potom putem maila zatražio prvo od Grada Kastva i Republike Hrvatske, kao najvećih stečajnih vjerovnika, novo ovlaštenje na sklapanje ugovora o kupoprodaji nekretnine sa tužiteljicom ali ovlaštenja nije dobio.

Novi stečajni vjerovnik, Andrej Rakipov, odbio je dati stečajnom upravitelju tuženika odobrenje za sklapanje kupoprodajnog ugovora sa tužiteljicom zbog izmijenjenih okolnosti o kojima je isti iskazivao u tijeku postupka, a zbog kojih, da su postojale u vrijeme sklapanja predmetnog Predugovora, ne bi bio niti sklopio Predugovor sa tužiteljicom.

Slijedom svega navedenog, neosnovana je u cijelosti i točka II. pobijane presude kojom je sud naložio tuženiku da tužiteljici naknadi štetu.

2.) Temeljem navedenog, budući da su odluke prvostupanjskog suda neosnovane, ujedno je neosnovana u cijelosti i odluka o naknadi parničnih troškova tužiteljici.

Osim toga, sud je priznao tuženiku troškove sastava podnesaka od 5.12.2024 i 9.12.2024. u kojim se ponavljaju svi navodi iz podneska od 19.09.2024. i prepisuju dostavljeni dokazi (sadržaji mailova), pa tuženik smatra da se ne radi o podnescima iz Tbr. 8/1 Tarife, već o podnescima iz Tbr. 8/4 Tarife.

3.) Temeljem navedenog, tuženik predlaže da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske preinači presudu Trgovačkog suda u Rijeci posl.br. P-418/2024-15 od 3. travnja 2025. tako da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti i naloži tužiteljici da naknadi tuženiku parnični trošak prema troškovniku predanom na ročištu od 24. veljače 2025. uvećano za trošak sastava ove žalbe 1.787,50 eur i trošak sudske pristojbe za žalbu 663,61 eur.

Tuženik
AVANGARD GRADNJA d.o.o., u stečaju, p.p.

U Rovinju, 16. travnja 2025.